

П е р е щ б

№ 2 (14) СІЧЕНЬ 1943 р.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ

РІК ВИДАННЯ II.

Відомого льотчика, Героя Радянського Союзу Олександра Молодчого нагороджено другою медаллю «Золота Зірка».

Малюнок Б. Фрідкіна.

БОГДАН ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ (до Щорса). — А цей козак хто буде?
ЩОРС. — Молодчий син українського народу.

Неждано і негадано
(Хіба ж такий був план?)
Адольф під Сталінградом
Потрапив у капкан.
Загруз по самі вуха,
(Така ж печаль-тоска...)

Тікати би що є духу,
Так бублик не пуска.
І скрізь, куди не кинеться,
Глузливі голоси:
— Куди ж та дірка дінеться,
Як бублик із'їси?

З розпуки, чи в нестямі,
Скажений вовкодав
Той бублик клац зубами —
Та зуби поламав...
Наш бублик — це не пундики,
Його не проковтнеш..

Шукаєш дірку в бублику,
А в яму попадеш.
Прийшла страшна розплата
У гromі канонад.
Кінчав свій суд над катом
Безсмертний Сталінград.
Тарас БУЛЬБА.

ПРИГОДИ АДОЛЬФА ГОПКЕ

(Лист від бійця Лук'яна Гуски до редакції «Перця»)

За рікою, за Дінцем, у селі Тополі окривів німецький комендант Адольф Гопке. Окривів, так окривів — з ким не трапляється лиха на рівній дорозі. Але комендант сприйняв своє нещастя так близько до серця, що в його психо-душевному стані сталася глибока розколина. Адольф Гопке впав у відчай і почав вірити в чортів, відьом і навіть у хвостаху худу свиню, котра гасала по селу і не раз чухалась об одвірок комендатури. Де взялася свиня, — ніхто сказати не міг. Але Адольф Гопке, як сьогодні пам'ятає, що коли він ухопив ялову льоху за вуха і хотів штрикнути її ножем, якийсь сільський шибеник одчайдушно заволав:

— Свиня скажена! Аї-яї!

Комендант остовпів.

Льоха несамовито дригнула ногами і з такою оперативністю виприснула спід ножа Адольфа Гопке, що він мало не дав сторчака.

А шибеники кричали:

— Скажена! Кусається!

— Диви! Свиня хвоста на спину закинула.

— Буде біда...

Адольф Гопке стояв, як той ошуканий дурень на ярмарку, і не знав, що йому робити: чи плакати, чи сміятись.

Це тривало недовго. Комендант узяв себе в руки. До нього підійшов дід Арсень Бородавка. Смішно кліпнувши оком, Арсень Бородавка пояснював комендантові, що коли свиня крутить хвоста бубликом і закидає його на спину — бути якійсь переміні, а в хаті — біді.

Що ти мелеш? — крикнув комендант.

— Те що чуєте. По народній прикметі так виходить...

А на третій день (і треба було трапитись такій пригоді) партизани підстрілили Адольфа Гопке. Куля перебила йому ногу і вона почала сохнути, як тараня. Комендант власноручно розстріляв Арсеня Бородавку і наказав укокошкати свиню. Та льосі пощастило уникнути ласки Адольфа Гопке. Їй трапилась приємна нагода, коли вона вирвалася спід ножа коменданта, на неї накиннулися собаки і загнали в сусіднє село...

Отже психо-душевна рівновага коменданта була розхитана назавжди свинячим хвостом, в який Адольф Гопке тепер вірив більше, ніж у самого Гітлера. Він схуд і позеленів.

Дізнавшись, що в селі Тополі об'явилася ворожка Секлета, яка ворожить на півнях, Адольф Гопке негайно поїхав до неї.

— Я — комендант. Хочу бачити дорогу, своєї майбутності... Кажі всю правду, не то... — І він поляскав по кобурі пістолета.

Ворожка витягла спід сита двох півнів — чорного і рябого — Чорний то є пан комендант, а рябий то партизан, — пояснила Секлета. — Запам'ятайте прикмети. А зараз побачите і свою дорогу.

Комендант з острахом поглянув на півня, що його баба назвала партизаном, і мовчки чекав, що буде далі.

Баба напоїла півнів самогоном. Первак гаряче залоскотав у носі Адольфа Гопке. Він не встояв перед спокусою й перекинув і собі пару чайних скляночок.

Потім Секлета, взявши навішось із хати залізну кочергу, повела коменданта на двір, де й почалася півняча бійка, тобто ворожіння. Секлета розмахувала кочергою, підводила під лоба очі, щось шепотіла. Адольф Гопке гикав, робив чудні викрутаси своїм корпусом і кожного разу бив у долоні, коли чорний півень клював рябого.

Півні поролі крилами, розбігались і з розгону плигали один на одного. Раптом чорний півень закрутився і впав покривавлений на сніг. Комендант аж позеленів і схопився за револьвер.

Коли хтось як заверещить:

— Свиня! Скажена свиня! З хвостом!..

Комендант перелякано озирнувся. В ту ж мить баба Секлета вперічила його раз-другий залізною кочергою по голові.

— Оце твоя дорога...

Адольф Гопке гопнув і простяг на снігу ноги...

Рябий півень вискочив йому на потилицю і як ударить крилами:

— Ку-ку-рі-ку-у!..

— Це на погоду, — сказала тітка Секлета. І вгадала. Того ж дня прояснилось. У село Тополі ввійшла Червона Армія.

Оце ж і зустрівся ї там з Секлетою. Вона запевнила, що ворожкою не була зроду, а стала нею по партизанській стратегії.

А п'яних півнів, що правили їй за знахарські причандали, вона порізала і на радощах частувала червоноармійців, які вигнали німців з села.

Лук'ян ГУСКА.

ПЕРЕЦЬ (до червоноармійців)
— А здорово ви товаришу німчуру лупаєте. На Дніп наш гармати стють, а на Дніпрі німці в передатку аж вуха змудляють.

СУМНІВИ БУХГАЛТЕРА

Бухгалтера Цифершпіллера взяли восени на війну. За три місяці він уже ефрейтором встиг побувати на Дону, під Воронежем і на двісті кілометрів утекти назад. Утікаючи далі на захід, бухгалтер говорив своєму другові Ідіотхену:

— Ти віриш, що гітлерівський режим у Німеччині триватиме тисячу років?

— Чорти його знають, — мерзло відповів Ідіотхен.

— А я вже не вірю. Ти обличчя. За нецілих двадцять днів ми вже драпонули в Росію на двісті кілометрів. За два місяці добіжимо до фатерлянду, а ще за кілька місяців перебіжимо і Німеччину. Ну, які ж тут у біса тисячу років, коли ми вже й через рік не матимемо куди втікати.

МЕНШАЄ КЛОПОТУ

Гітлер. — Ну, як діла, пане Муссоліні?

Муссоліні. — Чудово! Меншає імперія, меншає клопоту.

НЕ ЧОЛОВІК

— Чоловіче, та не кричи на дітей, бо перелякаєш! — гукає з вікна тітка.

— Я не чоловік.

— А хто ж ти?

— Я — староста.

ПОЯРМАРКУВАЛИ

— А куди це ти, Микито, поспішаєш?

— З новиною іду, куме Іване, з новиною! Чув?

— Не чув.

— То ж бо то й є. Сидиш ти у своїй хаті, як у норі, і нічого-сінько не знаєш, що робиться у білм світі. Ярмарок буде, куме! Справжній ярмарок призначили німці.

Чутки ширилися з села в село, із хати в хату. Тільки й розмов про ярмарок.

І довгожданий день надійшов. Люду зібралось багато. Та куди цьому ярмаркові до колишніх!

А в обідню пору хтось голосно крикнув:

— Німецькі солдати нас оточують!

Здійнявся крик, галас. Той біжить з оклунком, той у торбу одержину ховає. Кум Микита на воза випхався, задер голову — де вони, ті німці, дивиться.

Та ось вони!

На сусідньому возі вже стягують чоботи з молодичі, а ще далі кілька солдатів пораяються біля горшка з сметаною, виривають його один в одного з рук. Повимазувалися, як чорти. Кричать, сваряться... Он двоє, як очманілі, ганяються за півнем (один і був на весь ярмарок), та ніяк його не впіймають.

Підійшли німці і до Микити, за поли його сіпають.

— Та це ж кожух... Еге ж, український кожух, — пояснює їм Микита. — У вас, мабуть, у Германії таких не шиють. Еге ж, не шиють? Дід мій у ньому ходив — не зносив. Батько ходив — не зносив... Мені дістався. Добрий кожух... Як ото по-нашому: «гуг кожух».

— Я! я! гуг... — заіржали німці.

А тоді один і каже:

— Роздевайте! — І гвинтівкою в груди націлився.

Повернувся Микита додому, а біля двору зустрічає його кум Іван.

— Що це ти, куме, у піджачку прохладжаєшся? На тобі ж кожух був?

— Був...

Тобі, мабуть, куме, стало жарко?

— Жарко...

— І ти кожух зняв?

— Зняв, бодай ім... Одно слово, — поярмаркували, куме. До віку ім цього не забуду! — сказав Микита й пішов до своєї хати.

Анатолій ШИЯН.

СТЕПОВА ВЕЧЕРЯ

Зустрілися в засніжених донських степах вовк-сіроманець і Фріц-голодранець. Каже вовк:

— Дуже радий познайомитись. Ти, мабуть, голодний, Фріц?

— Голодний — відповів німець.

— Я також, — каже вовк. — А їсти хочеться?

— Хочеться.

— Мені також. Сідай ось, будемо вечеряти.

ЖИВІ СПОГАДИ

Фріц із Гансом розмовляють у лазареті:

Фріц. — А ти де був?

Ганс. — На Кубані.

Фріц. — А! То була вам там баня?

Ганс. — Якби одна — не біда. А то де не стань — зразу сто бань.

БЕСІДА В ЗАТИШКУ

— Чому ти гадаєш, що червоні заворожують свої ріки?

— Чому? Як ішли туди, то Дін по коліна здавався, а як драпонули назад, то ледве до дна дістався.

Малюнок Л. Бродати.

З водохрещі на Дону.

— Гер Глюппе, ви любите фаршировану шуку?
— Тільки не з Дніпра. Вчора в одній з дніпровських шук був зафарширований монокль полковника фон Хапена.

РАХУНОК

Добрі люди кінець скорий Гітлеру предсказують. Та я й сам трохи у політиці розбираюсь.

Значить скоро повернусь я у своє село, почну відбудовувати усе, що ворог зруйнував. А наша Державна Комісія пред'явить на все німцям шот. Ну, то оце я й вирішив сісти та й спасати все, що вони і мені, гаспиди, нарobili.

Проситиму, щоб до того Державного шоту прилучили і мій рахунок.

1. Хай сплатять мені, сучі душі, за попсовані вила, які поламав я, коли садив на них диверсантів-парашутистів, що в нашому селі приземлялись. Були ж такі ловкі тройчаки... Гострі. Не вила, а шило. Я з ними снопи накидав до молотарки. Гадаю, що карбованців з тридцять за них можна стягти.

2. І за ті щепи у саду, на яких партизанський загін повісив карателів, що село наше палили. Сімнадцять щеп геть рєзчанились, не витримали такої нагрузки. А це діло не шутейне. Кожна щепла два мішки яблук давала. Та й родили б вони ще років тридцять. От і порахуйте. Коли, скажімо, по сто карбованців на мішок узять, то й то вийде щось більше. А я так думаю, що по сто карбованців це дуже дешево. З якої рєтї? Яка ціна на базарі стоятиме — по тій хай і платять.

3. І за очистку криниці. Упав туди німецький комендант. Тікав від партизанів, коли ми на село наскочили. Це вже хай комісія подивиться, скільки взяти: чи як за очистку, чи може як за нову криницю. Я так гадаю, що треба взяти, як за нову, бо навряд, щоб люди схотіли пити воду з криниці, де німець купався. Народ у нас брезгливий... За криницю хай німці платять карбованців вісімсот. (Така у нас ціна на нові колодязі).

4. І ще треба стягнути з них за Рябка... Був у мене собака. На все село славився. Мишей він ловив. Їй-не брешу. Не їв, а тільки давив. Ото десятка зо три спіймав, у рядок їх всіх покладає і сидить над ними. Вредний був. За ноги людей потай хапав і на всіх гарчав. Його діти Гітлером звали. Ну, ото ж і прийшли якось у село карателі. Не манули й мого двору. (Я ще тоді не партизанів). Мій Рябок на них: гав-гав! Сказано — собака. Вони його й застрелили. А надверіч приносять німці вівцю, десь пограбували. Кажуть:

— Заріж її нам гут.
Та хіба ж я дурний годувати німця бараниною. Я ту овечку у ліс партизанам шлю, а німцям на стіл Рябка подаю.

Німці шнаєс випивають: «Хайль Гітлер!» — гукають, а про те й не знають, що Гітлером заідають. Я на них дивлюсь, від сміху душєсь.

— Гадаю, що Рябка їм треба щитати за закуску. Дванадцять фріців їли — по десятці з кожного. Не буде обидно. А бодай його! А про оливу забув! Мав я з півпляшки оливи. Стара, як була живенька, у лампадки підливала. Так вони ту оливу, прохвости, з хлібом геть з'їли! Не порахувались і з тим, що воно ж боже масло. Ну, бог їх і покарав: цілу ніч двері не зачинялися...

Доведеться карбованців дев'ять і за оливу прикинути. А головне — кошуство! Над релігією наруга!..

Гордій СМІШКА.

Як Петро Кавун виміняв собі фашистського генерала

Ціпок у руни, за плече торбину,
Окрасць хліба про голодну днину,
Нисета взяв, утіху — самосад,
На всяк випадок в'язочку гранат.

Отан надвечір лагодився з дому
У дальню путь, дорогу невідому
Пастух колгоспний, мрійник і жартун,
Петро на ймення, прізвиськом Кавун.

У нього діло, правда, й невелике —
Дістань живого, мовили, «язика»,
Добудеш німця — скоро приставляй,
Та не вбивай, дивися, не вбивай.

Вилонився партизанському загону,
Потиснув командирів до лоню:
— Та приведу вже, каже, приведу
Та не уб'ю вже якось, не уб'ю...

І там, де сіл задимлені руїни,
Вєрба похилена, обпалена калина,
Петро побачив (до землі приник):
Іде чужинець. Що за чоловік?

Увєсь у пір'ї, виритий остюками,
І лєдє-лєдєє клигас ногами.
Прямє садом, садом та до круч
І сала бодню тягне обіруч.

Зіпхнув із кручі — злодій покотився,
Аж біла річка миттю опинився.
Петро до нього: та неажє помер?
Ну от — розшукуй другого тепер!..

Забрав папери і листи, і зброю
І вже пішов неквапною ходою,
Аж той злодюга очі розтуля
І дивиться, як зляканє тєля.

ДОПИТАВСЯ

Де тут у вас партизани? — запитує старший німецької автоколонни українського колгоспника.

— А хто його, пане, знає, — відповідає він. — Дєсь там, мабуть, у лісі...

— А ліс де?

— Як же його пояснити? Ото їдьте собі просто дорогою, а ген за сєлом буде річка й місток. От. Коли ви, значить, підорветесь на цьому містку, то добре, а коли ні, так відразу й попадете у партизанське оточєння.

ПАМ'ЯТНИКИ НІМЦЯМ, СПОРУДЖЕНІ НА УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ

Малюнки А. Бажєнова.

1918 рік.

1943 рік.

Уже навчився дещо розмовляти —
Оддай, говорить, зброю, ми ж солдати.
Пусти мене до унзєр генерал,
А то, говорить, я навін пропав.

— До генерала? Діло підходяще!
Ото б язик! Нєма у світі кращє! —
Петро подумав. Вголос же спитав:
— А де він будє, унзєр генерал?

Та де ж, — у школі. В школі спочиває...
Прийшли, спинились. Вечір наступає.
Уже, здається, й діяти пора.
— Чи хочєш помирати, німчура?

Якщо не хочєш, я тєбє, солдате,
На генерала мушу обмінати. —
Сказав Кавун. — У ділі помагай!
А не поможєш — куля. Вибирай.

... Гукнув слуга своєму генералу:
— Стрїчайте, гєр, небу пірїг і сало!
Ураз почув, — ступає на порїг,
А тут Кавун за схїдцями залїг.

Та як націлить в нього автомата,
Та як підніме у руці гранату —
Так генерал чогось аж побігів
І не знайшов для відповіді слів.

Тоді Петро тримав військову раду —
Кому вперед їти, кому позаду:
Попереду, як личить, генерал,
За ним слуга, бодай би він пропав.

А вже останнім тупає позаду,
Пильнючи весєлого параду. —
Пастух колгоспний, мїрїтник і жартун,
Петро на ймення, прїзвїщем Кавун,
Іван КОПЕРНИК.

НА ЛЕКЦІЇ ФІЗИКИ

— Закон фізики, діти, простий і незмінний, — пояснює німецький учитель своїм вихованцям. — Візьмемо, наприклад, камінь, кинутий з гори. Куди він котиться?

— Вниз, пане вчителю.

— Точно так, Шульц. Камінь котиться з гори вниз і тут зупиняється.

Малий Макс. — Ну, а чого ж тоді наша армія скотилася з гір Кавказа і не зупинилася вниз?

— Бий, Карпо, переднього, бо втече...

ПОЛКОВНИК МАЄ РАЦІЮ

Німецький генерал, біжучи, кричить на полковника:

— Як ви смієте обганяти старшого вас по чину?

— Прощу вибачити, пане генерале, — відповідає на бігу полковник, але он бачите здається в полон мій полк. І я, як його командир, мушу бути разом із своїми солдатами.

В ПІЗНАВ

(СЦЕНКА)

Якесь там приміщення. За столом сидить помічник. — Колись просто Гусак, а тепер фон-Гузак. Перед столом колгоспник.

Гусак-фон Гузак. — То ви не пізнаєте мене?

Колгоспники. — Ні, далєбі, не пізнаємо.

Гусак-фон Гузак. (до поліцай). — А подати сюди судові справи за 1913 рік.

Поліцай. — Слухаю, ясновельможний пане. (Кладає на стіл стос справ).

Гусак-фон Гузак. — Ну от... Калюжний Іван тут?

Калюжний Іван. — Я. Ось дєчка.

Гусак-фон Гузак. — То ти ніяк не пізнаєш мене?

Калюжний Іван. — Ні. Щось не втямки.

Гусак-фон Гузак. — А це пам'ятаєш? (читає). — «Дєло о вибєнії двох зубів поміщєном Гусаком в ротї крєстьянина Івана Калюжного». Ну. Можє тепєр хоч пізнаєш?

Калюжний Іван. — А-а-а! То це ви?..

Гусак-фон Гузак (розчулено). — Я ж! Я...

Іван Калюжний (прозаїчно). — А я думав якийсь інший собака...

Іван КАРАСЬ.

ПАЛИЧКИ КОХА НА УКРАЇНІ

Малюнки Б. Клімча.

ВГОРІ. — Туберкульозна паличка Коха. З нею до війни успішно боролася радянська медицина.

ВНИЗУ. — Еріх Кох — фашистський кат на Україні. З цієї бацилою незабаром звезде рахунки Червона Армія й партизани.

КАР'ЄРА ЛЕЙТЕНАНТА ВІТМАЙЄРА

Поміж живих і мертвих офіцерів дивізії «берлінських урвіголів» не знайдеться жодного, який не позаздри б сліпому щастю обер-лейтенанта Карла Вітмайєра.

Воєцька слава його почалася ще з польської кампанії. Він поїхав туди, як то кажуть, на розбір шапок—встиг почути одним пострілом. То покінчив з життям командир польських уланів. Карл Вітмайєр стояв зовсім близько від гордовитого самогубці. Раптовий постріл перелякав його на смерть і він з перестрахи заверещав:

— Ай!..

А командира вчулося, що він крикнув:

— Хайль!

Командир обдарував свого денщика прихильною посмішкою і коли дивізій нагороджували залізаними хрестами, один з цих хрестів прикрасив груди і Карла Вітмайєра. За цю ж кампанію він одержав і чин ефрейтора.

Після того дивізій «берлінських урвіголів» перекинули на французський фронт. Йй було наказано взяти штурмом Седан. Києло зробилося Карлу Вітмайєру після такого наказу. Але й тут йому пощастило. Седан, як відомо, здобули не піші, а танкові колони з ходу. — і коли піхотинець Карл Вітмайєр наблизився до історичної седанської брами, то вона вже була широко розчиєнена. З радості Карл Вітмайєр теж щось крикнув і першим кинувся у браму до міста. Другого ж дня німецьке командування нагородило «берлінських урвіголів» у той спосіб, що запропонувало негайно відправити до скороченої офіцерської школи всіх ефрейторів, кавалерів залізаного хреста. Карл Вітмайєр відбув до Берліна.

Він повернувся до своєї дивізії з офіцерськими відзнаками, коли вже був підписаний Францією ганебний мир і «берлінські урвіголови» несли поліційну службу в упокореному Парижі. Бейсові операції роты Вітмайєра полягали в тому, що вона хапала французських громадян і оголошувала їх заложниками. Лейтенант Вітмайєр, скнарючий бюргерський син, зважав неприпустимим марнотратством розстрілювати заложників кулеметними чергами та гвинтівочними залпами: лейтенант Вітмайєр розстрілював всіх заложників власноручно з пістолета, витрачаючи на кожне французьке життя тільки одну кулю. Наказом по полку йому за це було оголошено подяку.

Та сліпе щастя не вицерпало на цьому своїй прихильності до лейтенанта Вітмайєра. Парижські проститутки постаралися наділити венеричними хворобами значну частину клієнтів з армії фюрера. З трьохсот сімнадцяти офіцерів дивізії «берлінських урвіголів» захворіли триста шістнадцять. Уник зарази лише один. І цей один був Карл Вітмайєр: він зроду був імпотент і послугами парижських проституток не користувався. От, і кажіть після цього, що дурна доля не добирає собі улюбленців!

Венерологічна експертиза армійської санітарної служби визнала, що для поправки здоров'я венериків потрібен південний клімат. Вся дивізій «берлінських урвіголів» була негайно перекинута на африканський фронт, у Лівійські пустелі, де в перших же боях її офіцерський склад поліг весь до одного. Цим одним був

наш щасливчик лейтенант Вітмайєр, що був залишений в Берліні для ремонту, формування резервів та відправки поповнень. Тепер, як ветеран, останній офіцер заслуженої дивізії, Карл Вітмайєр був призначений в новому наборі ад'ютантом командира. Віднині щастя усміхнулось до нього повним обличчям. Йому тепер ніяк не належало фігурувати на передньому краї бойових дій.

Але сліпе щастя мало не зрадило свого мазунчика: дивізій «берлінських урвіголів» було спішно перекинута на Східний фронт, тобто — проти Червоної Армії. Щоправда, лейтенант Вітмайєр даремно перелякався: дивізій «берлінських урвіголів», після трьох разів цілковитого поновлення складалася тепер з самих неповнолітніх гімназистів на офіцерських посадах, а в нижніх чинах — поспіль з інвалідів минулих воєн, мобілізованих білобілетників, і, якщо поміж них і траплялися справжні «урвіголови», то це були урвіголови з одірваним вже головами — амністовані бандити, злодії та аферисти, відпущені з тюрма на фронт. Тимто командування не наважилось виправити в бій такий склад воєк і зарезервувало дивізій для наведення порядку в окупованих радянських територіях. Обер-лейтенанту Вітмайєру пощастило знову.

А втім, йому і тут було до біса мороки. Треба було для остраху розстрілювати третину або й половину місцевого населення, потім реквізувати їстівне і знов розстрілювати непокірних.

Діла, як бачите, було чимало, але, не будемо таїти гріха — лейтенант Вітмайєр управлявся з усім, ще й мав собі час на дозвілля й розваги. А розважався він тим, що палив бібліотеки, рубав музейні експонати, троїв всякі пам'ятники культури, або ж зацьковував голодними псами німецьких стариків.

Українські партизани засудили обер-лейтенанта Вітмайєра до смерті. Але й на цей раз щастя його врятувало. Розгром німців під Сталінградом і на Дону вимагав резервів. Дивізій «берлінських урвіголів» була нагло знята з квартир і спішно перекинута на бойову лінію. Вітмайєр потрапив нарешті на лінію бойових дій.

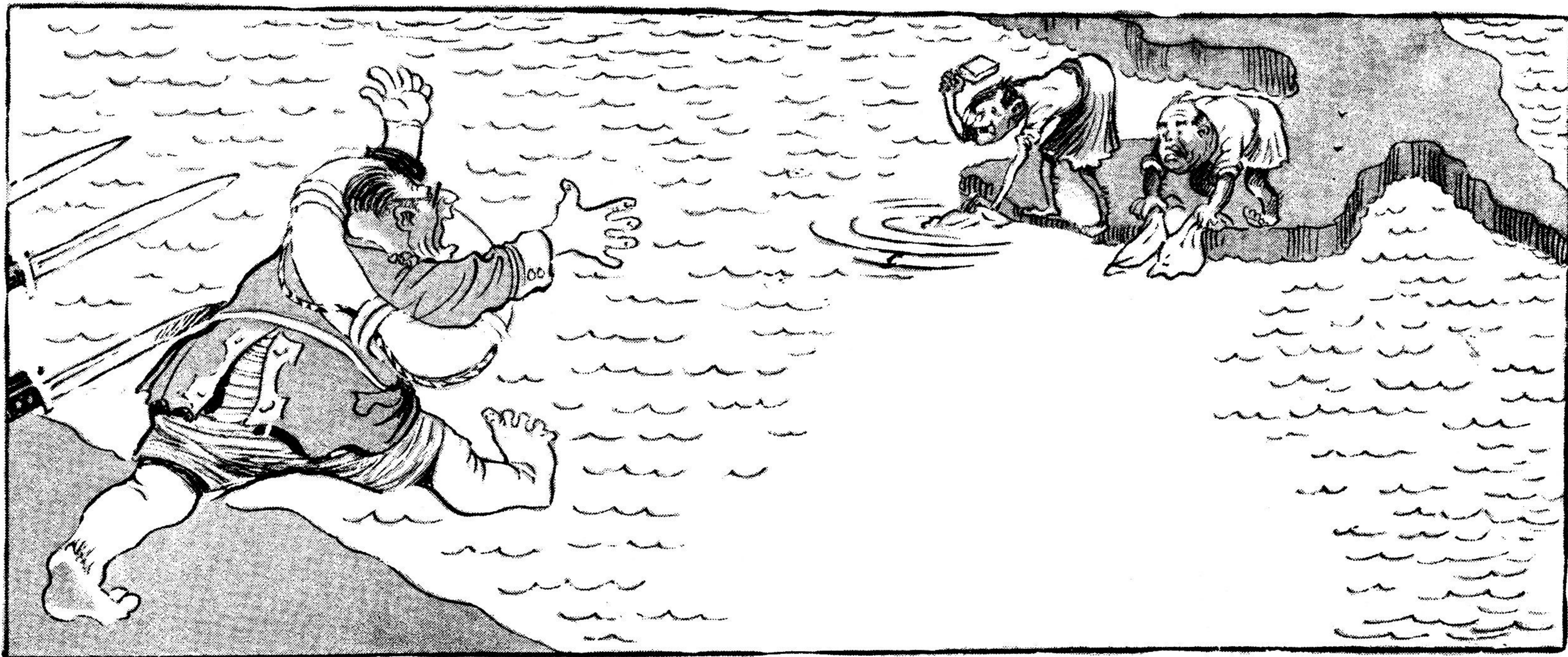
Дурне щастя починало крутити хвостом.

Лейтенант Вітмайєр був призначений командиром дзоту. З першого ж дня цей дзот був підданий радянською артилерією шквальному вогню. Коли після вогневого нальоту радянські піхотинці вдерлися до дзоту, половина гарнізону його була знищена снарядами. А ті, що залишилися живі, позбулися розуму від страшного вогню. Не позбувся розуму лише лейтенант Вітмайєр, — він зроду був кретинком і йому не було чого збуватися. Побачивши червоноармійців, він перший підняв руки, вважаючи, що щастя тут йому не зрадить і він збереже своє життя. І це було б так, коли б лейтенант Вітмайєр, відступаючи з піднятими руками, не натрапив на замасковану міну, що він її приготував для червоноармійців. Стався вибух і тіло лейтенанта Вітмайєра розлетілося на шматки! Щастя його зрадило.

Юрій СМОЛИЧ.

АФРИКАНСЬКА МЕЛОДІЯ

Малюнок Н. Агніта

ГЕНЕРАЛ РОММЕЛЬ (до Гітлера й Муссоліні). — Через річеньку, через биструю, подай рученьку, подай другу.

Німці в багатьох селах України наказали замикати на ніч у хатах собак і півнів, бо, мовляв, по їх крику партизани нападають вночі на німецькі гарнізони в населених пунктах.

Малюнок Н. Єлісєєва.

Рятуємось швидше, моя кице,
Бо, далєбі, надходить час, —
Коли наляканії фрїци
Печатку покладуть й на нас.

І в березневї темні ночі,
В шуканні пристрасних принад,
Твій кіт не зможе, хоч і схоче,
Співать весільних серенад.

САМОДІЯЛЬНА ВИСТАВА

Сільська хата. За столом гер Зукензон. Перед ним Іван Передерій, хлопець років сімнадцяти. Гер Зукензон повагом говорить:

— Ви будете грати в драматичному клубному гуртку. О-о у нашій великій Дейтшлянд дуже поважають мистецтво. Там усі артисти, починаючи від фіурера, хайль Гітлер! — і кінчаючи останній зольдат. У нас дуже люблять грати комедії. Гер Зукензон випиває трохи з фляги і продовжує:

— Наші зольдатең дуже сумують у вашій невеселій країні. Їх треба розважити. Доручаю вам організацію драматичного гуртка. Ось вам п'єса про нашу непереможну армію. Зберіть кілька ваших однолітків і починайте. Через пару днів я відвідаю першу репетицію. Грати

будете... гм... клуб ми спалили... церкву теж... школу... гм... теж. Ага, прем'єра відбудеться в конюшні! Спектакль тільки для німецьких зольдатең. Через чотири дні. Не буде готовий, — нам доведеться вішати ваші молоді тіла. Ауфвідерзейн.

**

Через два дні відбулася перша репетиція. Артисти марширували на сцені, задираючи ноги так високо і рішуче, що гер комендант оков від задоволення. «Вони вкладають в ноги всю душу! — сказав він, — вони розуміють природу німецької психіки».

Хлопці тимчасом кидалися в атаку, тягали по сцені полонених, вигукували дружно «хайль» і «гох» і нарешті під-

несли вгору келехи, що означало цілковитий триумф переможців.

— Гадаю, що спектакль сподобається нашим хоробрим зольдатең, — сказав гер Зукензон.

— Для більшого успіху нам бракує деякого ревізиту, — зауважив Іван Передерій, — наприклад, парочки кулеметів і кількох рушниць.

— Видати артистам все потрібне для уславлення нашої армії, — наказав комендант.

**

У призначений час конюшня була набита солдатами, які іржали, мов справжні жеребці. Нарешті, з'явився комендант. Він сів на передній лаві, настромив на кінчик носа пенсне, і сказав: «Можна починати».

— Можна починати! — гукнули на сцені.

І почалося! Завіса швидко розсунулась і з глибини сцени хльоснула по залу кулеметна черга. Залунали зойки. Попадали десятки солдатів. Решта кинулася до дверей. Дубові двері колгоспної конюшні були міцно зачинені зснаружу. А коли дехто сунувся до вікон, звідти полетіли гранати.

В залі стояв стогін і рев. А кулемет все строчив і строчив. До нього приєдналися рушничні постріли. І, заглушуючи страшений гамір, звідкільсь прозвучав молодий дзвінкий голос:

— Четверта і остання дія! З партизанським привітом! Драмгурток.

Михайло ЛОВИЧ.

Ця петлюрівська падлюка править Гітлеру за дрюка.

Агніта
42